

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudců Mgr. Jitky Zavřelové a JUDr. Milana Podhrázkého, ve věci žalobců: **a) P. B.** bytem x, právně zastoupen Mgr. Jiřím Trávníčkem, advokátem se sídlem Panská 5, 110 00 Praha 1, a **b) M. R.**, se sídlem x, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, 150 21 Praha 5, za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Ing. K. V., x, a 2) Mgr. J. V., x, oba zastoupení JUDr. Alešem Staňkem, PhD., advokátem se sídlem Národní 43, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 5. 2014, č. j. 075142/2014/KUSK, o obnovu územního a stavebního řízení,

t a k t o :

- I.** Žaloby se **z a m í t a j í**.
- II.** Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III.** Osoby zúčastněné nemají právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobami doručenými zdejšímu soudu dne 21. 7. 2014 se žalobci domáhají zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jejich odvolání a zároveň potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Roztoky, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“) ze dne 18. 12. 2013, č. j. 4000/2013/Mk/Sú, kterým byla zamítnuta jejich žádost na obnovu spojeného územního a stavebního řízení ukončeného rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2010, č. j. MURO 1397/2010, vydaného pro stavbu „Přestavba statku sportovní areál – 3. ETAPA – SO 1 – Novostavba RD a SO 2 – venkovní bazén a zastřešení“ na pozemcích parc. č. x v k. ú. Žalov.

Usnesením ze dne 23. 7. 2014, č. j. 46 A 48/2014-80 spojil soud řízení o obou žalobách, původně vedených pod sp. zn. 46 A 48/2014 a 46 A 49/2014, ke společnému řízení, vedenému pod sp. zn. 46 A 48/2014.

Žalobci uvedli, že o obnovu řízení žádali ze dvou důvodů – kvůli rozporu stavby s územním plánem sídelního útvaru Roztoky u Prahy (dále jen „územní plán“) a kvůli skutečnosti, že na předmětné pozemky již bylo vydáno jiné stavební povolení. Zdůraznili, že žalovaný sám označil předmětné rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2010 za nezákonné a spornou otázkou tak zůstává pouze, zda mohou výše uvedené vady být důvodem pro obnovu řízení.

Pokud jde o nesoulad stavby s územním plánem, žalobci uvedli, že není jejich úkolem přezkoumávat soulad územního plánu se záměrem stavebníka v rámci územního resp. stavebního řízení před správním orgánem, jelikož tento úkol náleží toliko a pouze příslušnému stavebnímu úřadu, který je povinen tento soulad zkoumat vždy, tedy i bez toho, že by to stavebník či někdo z účastníků správního řízení výslovně navrhl. Uvedli, že proto lze na straně účastníků předmětného správního řízení logicky hovořit o existenci dobré víry v tom smyslu, že závěry učiněné stavebním úřadem jsou správné a pravdivé a z toho důvodu pokud se kdykoliv v budoucnu ukáže, že tyto závěry stavebního úřadu, které úřad sám z úřední povinnosti v rámci správního řízení učinil, jsou chybné, jedná se nepochybně o dříve neznámou skutečnost, která existovala v době původního řízení a kterou účastník, jemuž je ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit.

Rovněž v otázce existence duplicitního stavebního povolení žalobci zdůraznili, že i v tomto případě platí, že je úkolem pouze stavebního úřadu, aby v rámci správního řízení přezkoumal, zda záměr stavebníka nekoliduje s jinými platnými správními rozhodnutími a případně tuto kolizi v rámci správního řízení řešil. Žalobce a) uvedl, že o této skutečnosti (tj. o existenci stavebního povolení ze dne 19. 9. 2002, č. j. 444/433/02/Ma/SÚ) neměl v dané době vůbec tušení a dodal, že není v jeho silách suplovat činnost stavebního úřadu a procházet veškerá stavební povolení a jiná správní rozhodnutí týkající se dané lokality, zejména v situaci, kdy není objektivně dán žádný důvod o existenci duplicitního stavebního povolení uvažovat.

Žalobci rovněž uvedli jako další důvod pro obnovu řízení důvodný předpoklad, že regulační plán ze dne 24. 2. 2010 jakožto jeden z podkladů předmětného správního řízení, je rovněž v rozporu s Územním plánem. Konečně nesouhlasili se závěry žalovaného, že by obnova řízení byla v rozporu s ochranou práv stavebníka nabytých v dobré víře.

Z výše uvedených důvodů navrhli žalobce zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného.

Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že si je vědom, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem, neboť je umístěna částečně v plochách funkčního využití „území nerušící výroby a služeb“ a částečně v plochách „přírodní nelesní společenstva“. Nadále ale nepovažuje důvody žalobců pro obnovu řízení za dříve neznámé skutečnosti, které nemohli v původním řízení uplatnit, a dodal, že tyto důvody mohli žalobci uplatnit v odvolacím řízení. V odvolacím řízení i v případném řízení přezkumném by dle žalovaného nepochybně bylo předmětné rozhodnutí zrušeno. Dále uvedl, že jestliže žalobci nyní namítají nesoulad stavby s územním plánem, měli se s ním seznámit již při řízení o umístění a povolení stavby. Proto navrhl zamítnutí žaloby.

Osoby zúčastněné na řízení ve svých vyjádřeních shodně uvedli, že skutečnosti, které žalobci uvádějí, byly známy již v průběhu řízení o umístění a povolení stavby a nemohou tak být důvody pro obnovu řízení.

Krajský soud v Praze zjistil ze správního spisu následující skutečnosti:

Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2010, č. j. MURO 1397/2010, byla osobě zúčastněné na řízení č. 1) umístěna a povolena stavba „Přestavba statku sportovní areál – 3. ETAPA – SO 1 – Novostavba RD a SO 2 – venkovní bazén a zastřešení“ na pozemcích parc. č. x v k. ú. Žalov.

Dne 24. 5. 2013 podal žalobce b) žádost o obnovu spojeného územního a stavebního řízení na výše uvedenou stavbu. Stavební úřad dne 30. 5. 2013 oznámil zahájení řízení o obnově. Dne 17. 6. 2013 podal žádost o obnovu i žalobce a). Stavební úřad usnesením ze dne 17. 6. 2013 přiznal žalobci a) statut účastníka řízení. Dne 18. 12. 2013 vydal stavební úřad rozhodnutí č. j. 4000/2013/Mk/Sú, kterým žádost žalobců o obnovu řízení zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že žádné dříve neznámé skutečnosti najevo nevyšly, jelikož stavební dokumentace, územně plánovací dokumentace ani stanoviska dotčených orgánů se od doby vydání předmětných rozhodnutí nezměnily.

Proti tomuto rozhodnutí podali žalobci odvolání, která žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil. V odůvodnění svého rozhodnutí souhlasil se žalobci, že stavba byla umístěna v rozporu s územním plánem. Dále se ztotožnil s argumentací stavebního úřadu, že skutečnosti uváděné žalobci nejsou „dříve neuplatnitelnými skutečnostmi“ a nemohou tak být důvodem pro obnovu řízení, jelikož žalobci mohli své argumenty uplatnit v rámci odvolacího řízení. Rovněž uvedl, že újma, která by vznikla stavebníkovi zrušením rozhodnutí, by byla ve zjevném nepoměru k újmě žalobců, jelikož újma žalobce a) - zúžení komunikace na cca 5,4m je ve zjevném nepoměru k újmě stavebníka, která by vznikla zrušením rozhodnutí o umístění a povolení (již realizované) stavby.

Krajský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (s. ř. s.)]. Vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.) a dospěl přitom k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ustanovení § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů, „Řízení před správním orgánem ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže

a) vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými, nebo

b) bylo zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno,

a pokud tyto skutečnosti, důkazy nebo rozhodnutí mohou odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování“.

Podle ustanovení § 100 odst. 5 správního řádu „Na obnovu řízení se obdobně užije ustanovení § 94 odst. 4 a 5“.

Podle ustanovení § 94 odst. 4 správního řádu „Jestliže po zahájení přezkumného řízení správní orgán dojde k závěru, že ačkoli rozhodnutí bylo vydáno v rozporu s právním předpisem, byla by újma, která by jeho zrušením nebo změnou vznikla některému účastníkovi, který nabyl práva z rozhodnutí v dobré víře, ve zjevném nepoměru k újmě, která vznikla jinému účastníkovi nebo veřejnému zájmu, řízení zastaví“.

V projednávané věci není mezi účastníky sporné, že rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 14. 5. 2010, č. j. MURO 1397/2010, bylo vydáno v rozporu se zákonem, především pro rozpor stavby s územním plánem. Spornou otázkou však je, zda skutečnosti, které žalobci uvádějí, jsou subsumovatelné pod ustanovení § 100 odst. 1 správního řádu. Soud má za to, že nikoliv.

Pokud jde o namítaný rozpor stavby s územním plánem, dospěl soud k závěru, že se nejedná o skutečnost, kterou žalobci nemohli v původním řízení uplatnit. Jak případně uvádí komentářová literatura „Obnovy řízení se nemůže domáhat ten, kdo mohl důvod obnovy uplatnit v odvolacím řízení“ (Potěšil, L., Hejč, D., Rigel, F., Marek, D.: Správní řád. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2015, str. 504). Judikatura k obnově řízení dovodila, že „Pojem „dříve neznámá skutečnost“ dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu z roku 2004 nelze chápat subjektivně, tj. jako skutečnost neznámou tomu, kdo obnovu řízení navrhuje, ale v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení znát nemohl a nemohl ji v původním řízení uplatnit“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2011, č. j. 8 As 18/2010-113). Rozhodující pro posouzení otázky, zda je daná skutečnost „dříve neznámou“, je tedy nikoliv to, zda žalobci tuto okolnost znali, ale to, zda ji objektivně znát mohli. Soud konstatuje, že rozpor stavby s územním plánem (stejně jako možný rozpor regulačního plánu s územním plánem), jsou skutečnosti, které žalobci mohli znát již v době původního rozhodnutí, jelikož jak územní, tak regulační plán, již v době vydání původního rozhodnutí existovaly a byly veřejně přístupné a tento rozpor proto nemůže být „dříve neznámou skutečností“, která by odůvodňovala obnovu řízení. Zároveň se zjevně nejedná o „důkaz, který se ukázal nepravdivým“, jelikož tato situace by mohla nastat pouze tehdy, pokud by stavební úřad vycházel z nesprávného územního či regulačního plánu, což se však nestalo a žalobci to ostatně ani netvrdí.

Pokud jde o otázku existence „duplicitního“ stavebního povolení ze dne 19. 9. 2002, č. j. 444/433/02/Ma/SÚ, jímž byla společnosti Luneta a.s. povolena stavba „komunikace, zpevněné plochy, inženýrské sítě – elektro silnoproud, elektro slaboproud, plynovod, telefon, veřejné osvětlení“, pak závěry z předchozího odstavce lze plně vztáhnout i na tuto skutečnost. Uvedené stavební povolení bylo vydáno v roce 2002, tedy cca 8 let před vydáním územního rozhodnutí a stavebního povolení, proti němuž žalobci cestou obnovy řízení brojí. Toto stavební povolení bylo doručováno v souladu s § 69 ve spojení s § 61 odst. 4 zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění účinném ke dni 31. 12. 2002, veřejnou vyhláškou (bylo vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu Roztoky), což znamená, že žalobce a) se s ním měl možnost seznámit. Žalobci b) pak bylo toto rozhodnutí oznámeno přímo v souladu s § 61 odst. 5 ve spojení s § 69 téhož zákona, jak plyne z „rozdělovníku“ v závěru stavebního povolení. Jelikož ani žalobce b) sám výslovně netvrdí, že by mu toto rozhodnutí v roce 2002 oznámeno nebylo, nepovažoval soud za nutné připojovat správní spis č. j. 444/433/02/Ma/SÚ za účelem ověření této skutečnosti.

Soud tak shrnuje, že žádná z okolností uváděných žalobci není „dříve neznámou skutečností“ ve smyslu § 100 správního řádu a správní orgány tedy postupovaly správně, pokud žádost o obnovu řízení zamítly. Vzhledem k výše řečenému se soud již nezabýval argumentací žalobců zpochybňující tvrzení žalovaného, že by obnova řízení byla v rozporu s ochranou práv stavebníka nabytých v dobré víře, jelikož tuto otázku lze zkoumat teprve tehdy, jsou-li ostatní předpoklady pro povolení obnovy řízení splněny, což však v projednávané věci splněno není.

Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s., zamítl. Ve věci rozhodoval soud bez jednání, jelikož účastníci s takovým postupem vyslovili souhlas podle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměli úspěch. Žalovanému pak náklady řízení nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O nákladech řízení osob zúčastněných na řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 5 s. ř. s., neboť těmto osobám neuložil splnění jakýchkoliv povinností a důvody hodné zvláštního zřetele pro přiznání práva na náhradu nákladů řízení těmto osobám v průběhu řízení nevystaly.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Olga S t r á n s k á, v. r.
předsedkyně senátu

Za správnost:
Božena Kouřimová